

**En ganske
Nye Viise
om
Fransosen
i
Luft-Machinen**

Mel. Før Noæ Tiid etc.

Kiøbenhavn.

Trykt hos Peder Horrebow.

Vers 1.

Ved brændbar Kunst, Fransosen fløi i Luften,
Og tænkte stolt: Jeg, ikkun jeg, har saadant Moed,
thi skjønt at just Fornuften
Paa denne Reise følger ei;
Skal Efterslægten hædre mig,
Hvis jeg kun slipper lykkelig. ∴:

2.

Vel sandt: En Gnist kan Tasten let antænde,
Machinen brast og jeg – faldt ned,
Men hvorfor skal det Værste altid hænde?
Man faldt og døde ei derved.
Og hvem har sagt: jeg ei ved Luft
Kan trodse endog sund Fornuft?

3.

Par Dieu! Saa foer han og steeg' i Machinen,
Og hæved' sig i Luften op.
Med Suk og Graad, som blev tilsidst til hvinen,
Saae Damerne hans lille Krop,
Og snart han nu, som Stiernen høi
Fra taareblendte Øie fløi. ∴∴

4.

Folk paa Calais saae denne Klump i Luften,
Og raabte: Pest! Og løb som Faar,
De giettede, til Slutning fandt Fornuften,
Det Varsel var, Calais forgaaer!
Blant denne Skræk Luftseileren
Kom ned og fandt sig selv igien. ∴∴

5.

I andre Land, hvor ei Fransoser ere
Altid velkomne – findes der
Og Mænd som denne Flyvekunst vil lære,
Og synes den ret morsom er,
Forskiellen er: De lyster ei
At være med paa denne Vei.

6.

Som Franskmænd bygge vi nu hele Kuglen,
Og hvo som vil maae følge med,
Naar denne gaaer saa let, som Sommerfuglen,
Vor Stolthed hæves lidt derved,
Vel sandt, det hendte til Fortred,
At nogle faldt for hastig ned. ∴∴

7.

Den Ting kan selv en Fransk ei forebygge,
Han faldt og alting sønderslog;
Vor Roes paa ham udbreder idel Skygge,
Skiønt Kuglen faldt, vi lever dog,
Og taaler heller lidt Critique
End vi en Hals forliden fik. .,:

8.

Dog skiønt jeg var i Luften en stor Herre,
Jeg bygge ei sligt Lapperie.
Jeg Nyttens ei kan indsee destoverre,
Og hvem veed Stedet den faldt i?
Det Mafoi var ærgelig,
Og Lønnen blev: man loe af mig. .,:

9.

Jeg elsker ham, som sidder tryk paa Jorden,
Ved dækket Bord og fulde Glas,
Han være fød i Synden eller Norden,
Naar han kun leer af saadant Fias
Og hæver sig ved et Glas Viin;
Faconen er, som den var min. .,:

10.

At drikke Sømænds Skaal og Normænds hæder,
Gjør mig ei fransk men hierteglad;
Og allermeest jeg føler disse Glæder,
Naar Kiønnets Skaal ei skilles ad
Og hører jeg lidt munter Sang
Saa hæver jeg mig mangen Gang.

